

[Boligministeren]

BZ-vold – for det er jo det, forespørgslen drejer sig om – har givet udtryk for, at BZ-bevægelsen og de aktioner, denne bevægelse foranstalter, intet har med boligforhold at gøre. Jeg fandt det i alle tilfælde personlig meget interessant at få at vide, at af de 20-30 såkaldte beboere i Rymsgade i sin tid var kun 3 – jeg gentager: kun 3 – anmeldt i folkeregisteret på denne adresse. Så det har næppe været bolignøden, der var det fremherskende element.

Baggrunden for, at jeg vil komme med nogle boligpolitiske oplysninger, er derfor ikke selve forespørgslen, men det konkrete spørgsmål, som hr. Ole Espersen og hr. Carsten Andersen stillede til mig, nemlig hvad der var sket med den såkaldte boligfond.

Inden jeg besvarer dette spørgsmål, vil jeg dog gerne gøre opmærksom på, at der under forskellige borgerlige boligministre er gjort en meget betydelig indsats for at skaffe flere ungdomsboliger. I perioden 1982-85 var kvoten for ungdomsboligbyggeriet således på 2.000 værelsesenheder. Kvoten blev i 1986 sat op til 2.500 enheder. Den blev i 1987 yderligere forhøjet til 3.000 og er nu her i 1988 yderligere forhøjet og er på 3.500 enheder.

Jeg kan måske bare for at give baggrunden for, hvor meget dette betyder, anføre, at fra midten af 1970'erne og frem til 1982 blev der kun opført ca. 300 – man hørte rigtigt: – ca. 300-ungdomsboliger, og i samme periode steg antallet af unge mellem 16 og 24 år med ca. 40.000.

Det, der her er tale om, er naturligvis de i alle henseender lovlige ungdomsboliger, dvs. de boliger, der overholder lejelovgivning, bygningslovgivning, brandreglementer osv.

Men så blev det jo i maj 1987 vedtaget i forbindelse med en ændring af byfornyelsesloven, at der som en forsøgsordning – og jeg vil gerne gentage, at der var tale om en forsøgsordning – skulle oprettes en fond, som skulle prøve, om det var muligt at skaffe en form for alternative boliger, idet fondens formål var ved køb, lån og/eller leje af egnede beboelsesejendomme at fremskaffe boliger af en sådan standard, at de kunne anvendes som midlertidige boliger til unge.

Denne fond skulle administreres af en bestyrelse på 3 personer, og vilkårene var, at staten indskød – hvad vi også gjorde – i alt 5 mio. kr., og så skulle fondsbestyrelsen derudover søge at

rejse yderligere midler f.eks., fra fonde, institutioner, private osv.

Arbejdet i bestyrelsen er – og det vil jeg meget gerne beklage – desværre ikke kommet i gang. Det skyldes bl.a., at denne fond i en periode ikke havde en fuldtallig bestyrelse, og at dens vedtægter derfor ikke har kunnet endeligt vedtages.

Jeg ved, at der har været afholdt såvel nogle bestyrelses- som nogle arbejdsmøder med henblik på bl.a. at klarlægge fondens forhold til anden lovgivning – det er jo ret komplicerede forhold, der er tale om her – ligesom man skulle prioritere sin indsats. Men jeg må erkende, at ud over en enkelt kontakt vedrørende en konkret ejendom har der ikke udadtil været nogen initiativer.

Det vil jeg gerne have en nærmere forklaring på, og jeg vil derfor udbede mig en samtale med bestyrelsen, så vi kan få gang i arbejdet og dermed konstatere, om den udstrakte hånd til unge, som i en kortere tid måtte ønske en form for alternativ boform – og det er jo det, der er forsøgsordningens indhold – vil blive modtaget i den ånd, den er givet.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

På et afgørende punkt har det her været en god debat, og det er det afgørende. Alle ordførere har taget afstand fra BZ-aktionerne i den form, de foregår. Man kan jo selvfølgelig tilføje: Hvordan skulle det være andet? Fordi dette Ting må selvfølgelig være modstander af alt, hvad der hedder vold og minder om vold, og må også være modstander af, at nogle prøver på at tage sig selv til rette med voldelige midler.

Alligevel vil jeg sige, at selv om man kan opfatte det som en selvfølge, at alle ordførere i dette høje Ting tager afstand fra noget sådant, så mener jeg alligevel, at det har en positiv betydning, at man faktisk gør det. Det har betydning for dem, der har opgaven, og som gerne vil hindre, at alt det går ud over fredelige borgere, når man nu engang har den opgave i et samfund at sikre lov og orden.

Derfor forstår jeg da også med de udtalelser, der er fremkommet her, at politiet ikke alene har ret, men pligt til at sikre borgerne ordentlige forhold, hvor de end bor i denne by, og også andre steder i landet – men det har jo i særlig grad været et hovedstadsfænomen – og at politiet dermed har fået den opbakning, som politi-